

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΗΣ 28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940 ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Τετάρτην, 15^{ην}/28^{ην} Ὀκτωβρίου 2020, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ Ἐθνικὴ Ἐπέτειος τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου 1940.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ὅλη καὶ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἐνθυμεῖται τὰ δεινὰ, τὰ ὁποῖα ὑπέστη τό γένος ἡμῶν, διώξεις, ἐξορίας, ὁμαδικὰς ἐκτελέσεις, λιμοκτονίας ἐκ τῆς Γερμανικῆς καὶ Ἰταλικῆς θηριωδίας τῆς κατοχῆς τῆς χώρας ἡμῶν κατὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιον Πόλεμον 1940-1944, δέεται ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ἀγωνιστῶν, τῶν ἀφιερωσάντων τὴν ζωὴν αὐτῶν εἰς τὴν προάσπισιν τῆς Πατρίδος αὐτῶν καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον διὰ τὴν βοήθειαν ἐπαναποκτήσεως τοῦ πολυτίμου δώρου τῆς ἐλευθερίας.

Τό γεγονός τοῦτο ἐωρτάσθη εἰς τό Καθολικόν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως διὰ Δοξολογίας, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων τοῦ Θρόνου καὶ τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου Συμεῶν, Γραμματέως τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καὶ τῇ συμμετοχῇ μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας.

Τῆς Δοξολογίας ληξάσης, ἔλαβε χώραν ἡ ἄνοδος εἰς τό Πατριαρχεῖον ἔνθα ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος

κ. Εὐάγγελε Βλιώρα,

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ μεγάλη ἐποποιΐα τοῦ 1940 ἀπεικονίζεται ἐν τῇ σημερινῇ ἐπετείῳ τοῦ «Ὀχι» τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου ὡς ἀπάντησις εἰς τὴν προκλητικὴν ἀλαζονείαν τῶν φασιστικῶν καὶ Ναζιστικῶν δυνάμεων τοῦ Γερμανο-Ἰταλικοῦ Ἀξονος.

Τό «Ὀχι» τοῦ 1940 τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖ ὁρόσημον αὐτοθυσίας διὰ τὴν προάσπισιν ἠθικῶν ἀξιῶν, καὶ φιλοπατρίας διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ ἀναμφισβήτητος καὶ ἡρωϊκὴ ὄντως ἀντίστασις εἰς τὰς Χιτλερικὰς δυνάμεις ἦτο ἡ νίκη τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῆς ὕλης, τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ τῆς δουλείας, τοῦ δικαίου ἐπὶ τῆς ἀδικίας, τοῦ πολιτισμοῦ ἐπὶ τῆς βαρβαρότητος καὶ τέλος τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ σκότους τοῦ διαβόλου, ὡς προφητικῶς διατυπώνει τοῦτο ὁ σοφώτατος Ἀπόστολος Παῦλος λέγων: «οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τοῦτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφ. 6, 12).

Ὁ Β΄ Παγκόσμιος πόλεμος καὶ αἱ συνέπειαι αὐτοῦ, κατέδειξαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος τῆς τεχνολογικῆς προόδου τῆς συγχρόνου ἡμῶν ἐποχῆς, «οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι»,

τούτέστιν δέν προσεπάθησε νά ἀπελευθερωθῇ ἀπό τήν πρωτόγονον θηριώδη συμπεριφοράν αὐτοῦ. «Μετήλλαξαν τήν ἀλήθειαν τοῦ θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, καί ἐσεβάσθησαν καί ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρά τόν κτίσαντα» (Ρωμ. 1, 25) κατά τόν θεῖον Παῦλον.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι τό ὑπεράνθρωπον ἀγωνιστικόν φρόνημα τῶν Ἑλλήνων κατά τοῦ Ἄξονος, ἐνεπνέετο ἀπό τήν πίστιν εἰς Χριστόν Σταυρωθέντα καί Ἀναστάντα. Ὁρθῶς δέ ἐλέχθη ὅτι ἡ ἐποποιία τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου ἦτο τό θαῦμα τῆς πίστεως εἰς τόν θεόν.

Ἡ Γεραρά τῶν Ἀγιοταφитῶν ἡμῶν Ἀδελφότης ὀφειλετικῶς τιμῶσα τό ἱστορικό γεγονός τοῦ «Ὅχι τοῦ 1940» καί ὀλοθύμως συμμετέχουσα εἰς τήν ἐπινίκιον ταύτην μνήμην τῆς ἐλευθερίας καί τῆς σθεναρᾶς ἀντιστάσεως κατά τῶν ἀπεχθῶν κατοχικῶν δυνάμεων τοῦ Ναζισμοῦ, σύσσωμος καί ἐν μέσῳ τῶν περιοριστικῶν μέτρων τῆς λοιμικῆς νόσου τοῦ κορωνοϊοῦ, κατῆλθεν εἰς τόν Πανίερν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἔνθα ἀνέπεμψεν εὐχαριστήριον δοξολογίαν εἰς τόν Ἅγιον Τριαδικόν θεόν.

Προσέτι δέ ἀνήνεγκεν ἱκετηρίους δεήσεις ὑπέρ αἰωνίας μνήμης καί μακαρίας ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν πάντων τῶν ὑπέρ πίστεως, πατρίδος καί ἐλευθερίας μαρτυρησάντων καί ἐνδόξως ἀγωνισαμένων πατέρων καί ἀδελφῶν ἡμῶν.

Ἡ ἀγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, ἀπαντῶσα εἰς τάς ποικίλας προκλήσεις, τάς ὁποίας ἀντιμετωπίζει ὁ κόσμος γενικώτερον καί ἡ δοκιμαζομένη ἡμῶν περιοχή τῆς Μέσης Ἀνατολῆς εἰδικώτερον, προβάλλει τήν 28^{ην} Ὀκτωβρίου, ὡς παράδειγμα ἐμπνεύσεως καί ἐλπίδος, ἀκούουσα πάντοτε εἰς τήν Παύλειον προτροπήν: «Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἧς Χριστός ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, καί μή πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε» (Γαλ. 5, 1).

Ἐπί δέ τούτοις ἐπιτρέψατε ἡμῖν, ὅπως ὑψώσωμεν τό ποτήριον ἡμῶν καί ἀναφωνήσωμεν:

Ζήτω ἡ 28^η Ὀκτωβρίου 1940.

Ζήτω τό «Ὅχι».

Ζήτω ἡ Ἑλλάς.

Ζήτω τό εὐσεβές Γένος τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων.

Ζήτω ἡ Ἀγιοταφитική Ἀδελφότης.

Ἦκολούθησεν ἡ προσφώνησις τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα ἔξοχ. κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα ὡς ἔπεται:

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,

Σεβαστοί Πατέρες,

Αγαπητά παιδιά,

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Κυρίες και κύριοι,

Οι εθνικές επέτειοι αποτελούν ορόσημα, αφορμές για στοχασμό, που μέσα στη ροή του χρόνου επαναφέρουν στη σκέψη μας τα γεγονότα που σφυρηλάτησαν διαχρονικά τη συλλογική ιστορική μνήμη των απανταχού Ελλήνων.

Σε κάθε ιστορική περίοδο υπάρχει ένας πόλος, ένα ιστορικό γεγονός που την σημαδεύει, και γίνεται σημείο αναφοράς για όλους εμάς τους μεταγενέστερους. Ο αγώνας του 1940 αποτελεί αυτό το ορόσημο, για την νεότερη ιστορία του Ελληνισμού, κεντρικό σημείο αναφοράς και σύμβολο για ολόκληρο το Έθνος.

Εκείνο λοιπόν τον καιρό, όπως σε κάθε δύσκολο καιρό, πολλοί ήταν εκείνοι που ξεπέρασαν εαυτούς, «...που βγήκαν από το πετσί τους», για να χρησιμοποιήσω τη φράση του Ιάκωβου Καμπανέλλη και επέδειξαν ηρωισμό, υπεράνω αυτού που ονομάζουμε «καθήκον». Άνθρωποι απλοί, καθημερινοί, που βρέθηκαν ξαφνικά, στο προσκήνιο της Ιστορίας, χωρίς να ζητήσουν να γίνουν ήρωες κι όμως έλαβαν «μυρσίνη δοξαστική», ανταποκρινόμενοι μέχρι ενός, στο κάλεσμα, χωρίς να κιοτέψουν, χωρίς να λακίσουν, σημαδεύοντας την Ιστορία και τη ζωή στην Ελλάδα και στον Ελληνισμό ευρύτερα.

Αν η ζωή μετριέται περισσότερο με της καρδιάς το πύρωμα παρά με τη διάρκεια, αν το κερδί που φέγγει πιο δυνατά, διαρκεί το λιγότερο, τότε μπορούμε όλοι μας να είμαστε περήφανοι για τη μεστή ζωή αυτών που θυσιάστηκαν στα παγωμένα βουνά της Ηπείρου, στα Οχυρά της Μακεδονίας, στα νερά του Αιγαίου, της Μεσογείου και του Ατλαντικού, στη Μέση Ανατολή και σε όλη τη διάρκεια της αντίστασης στην τριπλή κατοχή της πατρίδας μας από τις δυνάμεις του σκοταδισμού.

Η Μάχη της Ελλάδας, που διήρκεσε συνολικά 216 μέρες από το ΟΧΙ της 28^{ης} Οκτωβρίου μέχρι τη πτώση της Κρήτης την 1^η Ιουνίου 1941, προκάλεσε παγκόσμια αίσθηση και θαυμασμό, σκορπίζοντας ελπίδα και κάνοντας τις καρδιές των λαών της κατεχόμενης Ευρώπης, οι οποίοι βίωναν τη μακρά νύχτα της κατοχής, να αναθαρρήσουν. Το μέγεθος της θυσίας των Ελλήνων κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, γίνεται εύκολα αντιληπτό αν αναλογιστούμε ότι η Ελλάδα απώλεσε σχεδόν το 10% του πληθυσμού της των 7,5 εκατομμυρίων.

Αποτελεί συνεπώς για το Γενικό Πρόξενο της Ελλάδος ξεχωριστή τιμή να απευθύνεται προς τον Ελληνισμό της Αγίας Γης και ειδικά προς τους νέους σε αυτή την ξεχωριστή μέρα μνήμης και υπερηφάνειας.

Ογδόντα χρόνια από αυτή την ιστορική μέρα θυμόμαστε και αποτίουμε φόρο τιμής στους ηρωικούς προμάχους της Πατρίδας, σε όλους εκείνους που πάλεψαν το αδυσώπητο θηρίο του φασισμού και του ναζισμού, σε όλους εκείνους που έκαναν την υπέρτατη θυσία, στα πεδία των μαχών ή μπροστά στο απόσπασμα, για να μπορούμε εμείς σήμερα να ζούμε ελεύθεροι.

Σε όλους εκείνους που με αισθήματα φιλοπατρίας και αυταπάρνησης, κατά τον θεατρικό συγγραφέα, «έσπρωχναν για καλά τον καιρό προς την ειρήνη και την

ελευθερία. Μια ελευθερία που τους φαινόταν τόσο πλατιά».

Αποτίουμε φόρο τιμής και στις μητέρες και τις συζύγους που άντεξαν περιμένοντας, στα παιδιά που ορφάνεψαν ή χάθηκαν από την πείνα και την εξαθλίωση.

Το ελληνικό ΟΧΙ κατέδειξε με τρόπο σαφή και κατηγορηματικό τη βαθιά ιστορική συνείδηση των Ελλήνων, που υπαγόρευε την άρνηση τους να λησμονήσουν την Ιστορία τους και να ζήσουν συμβιβασμένοι και υποταγμένοι.

Στην εθνική αυτή δοκιμασία, ο Ήλιος της Δικαιοσύνης δε λησμόνησε την Ελλάδα.

Στην ιστορική αυτή στιγμή, όπως και σε κάθε άλλη εθνικά δύσκολη περίσταση, πολύτιμη ήταν και η δυναμική συμμετοχή του απανταχού Ελληνισμού, για την οποία η Ελλάδα είναι υπερήφανη και ευγνωμονούσα.

Ο αντίκτυπος του Αγώνα του 1940 υπήρξε συγκλονιστικός και στην Αγία Γη. Άνω των 40 Ελλήνων των Ιεροσολύμων εντάχθηκαν εθελοντικά στις Ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις, ενώ δύο εξ αυτών έδωσαν τη ζωή τους για την Ελλάδα.

Ο Ναύτης Ηλεκτρολόγος Ανέστης Ζωγράφος χάθηκε στη βύθιση του Υποβρυχίου Κατσώνης στη Σκιάθο στις 14 Σεπτεμβρίου 1943 ενώ ο Ναύτης Μηχανικός Εμμανουήλ Μύκωνος φονεύθηκε κατά τη πρόσκρουση σε νάρκη του Αντιτορπιλικού Αδρίας στην Κάλυμνο στις 22 Οκτωβρίου 1943. Τα οστά του τελευταίου όπως και άλλων 20 συμπολεμιστών του, τα οποία ετάφησαν σε πρόχειρο τάφο στην Τουρκία, μεταφέρθηκαν στην Ελλάδα το 1947 και εναποτέθηκαν στο οστεοφυλάκιο του Μνημείου Πεσόντων του Πολεμικού μας Ναυτικού.

Σήμερα, όπως και τότε, το παλαίφατο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων και η Αγιοταφίτικη Αδελφότητα, με την μακραίωνη και πολύπτυχη προσφορά στους Αγίους Τόπους και το ύψιστο ποιμαντικό έργο παραμένει βασικό σημείο αναφοράς, θεματοφύλακας των ηθικών και πνευματικών αξιών της Ορθόδοξης πίστης μας.

Το καθ' ημάς Πατριαρχείο Ιεροσολύμων μαρτυρεί τη διαχρονία της δυναμικής παρουσίας της Ελληνικής και Ορθόδοξης παράδοσης στη Μέση Ανατολή. Το υψηλό φρόνημα και οι αγώνες του, υπό αντίξοες συνθήκες, μέχρι σήμερα, αποτελούν για όλους μας ανεκτίμητο εθνικό κεφάλαιο αλλά και πηγή έμπνευσης και εμψύχωσης.

Για όλους εμάς, τα μηνύματα των εθνικών επετείων είναι χρήσιμα, μόνο αν καθοδηγούν τα βήματα μας στο σήμερα.

Ιδιαίτερα στις μέρες μας, η Ελλάδα καλείται να αντιμετωπίσει σειρά προκλήσεων στην εθνική μας ακεραιότητα, στην κυριαρχία και στα κυριαρχικά μας δικαιώματα από τον Έβρο μέχρι τις εσχατιές του Αιγαίου, στα χερσαία και θαλάσσια σύνορα και στις θαλάσσιες ζώνες μας. Οι Ένοπλες Δυνάμεις μας, δίνουν κάθε μέρα, την απάντηση που αρμόζει στη σύγχρονη αλαζονεία, σε ξηρά, θάλασσα και αέρα.

Επιτρέψτε μου να σας διαβεβαιώσω, ότι το κοινό νόημα που αποκομίζουμε όλοι από το ΟΧΙ της 28^{ης} Οκτωβρίου 1940, χαλυβδώνει την ισχυρή θέληση των Ελλήνων, να διατηρήσουν την ελευθερία, την ανεξαρτησία και την ακεραιότητα της πατρίδας, γνωρίζοντας καλά ότι το τίμημα της ελευθερίας είναι πάντοτε υψηλό και ότι ο τόπος μας είναι ευλογημένος, γιατί πάντοτε βρίσκονται εκείνοι που πρόθυμα θα πληρώσουν αυτό το τίμημα.

Με τις σκέψεις αυτές καλώ όλους να αναφωνήσουμε:

Ζήτω η 28^η Οκτωβρίου 1940!

Ζήτω το Έθνος των Ελλήνων!

Ἦκολούθησεν ἡ μετάφρασις ἀραβιστί τῆς προσφωνήσεως τοῦ Μακαριωτάτου ὑπὸ τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰ Ἀραβικά Μ.Μ.Ε. Πατρός Ἡσοῦ Μοῦσλεχ καὶ ἡ προσφώνησις τοῦ Σχολάρχου τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών, Δραγουμάνου Ἀρχιμανδρίτου π. Ματθαίου ὡς ἔπεται:

Μακαριώτατε,

Εκλαμπρότατε κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ελλάδος στα Ἱεροσόλυμα,

Ἄγιοι Ἀρχιερεῖς, σεβαστοὶ Πατέρες,
Κυρίες καὶ κύριοι

«Σήμερα εορτάζουμε καὶ ἀνακαλούμε στὴ μνήμη μας μιὰ ἀπὸ τὶς ωραιότερες, τὶς λαμπρότερες, τὶς ἐνδοξότερες στιγμὲς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ὦλων μας ἡ σκέψη στρέφεται σήμερα με ἱερὴ συγκίνηση, δικαιολογημένη υπερηφάνεια καὶ ἀπειροθαυμασμό πρὸς τὴν μεγάλη ἡμέρα τῆς 28^{ης} Οκτωβρίου 1940. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, πρὶν ἀπὸ 80 χρόνια ἤχησε τὸ κανόνι στὰ Βορειοηπειρωτικὰ βουνὰ καὶ σύσσωμος ὁ ἐλληνισμός ἔκαμε τὸ χρέος πρὸς τὴν πατρίδα, ἓνα χρέος πὺν δὲν μεταβιβάζεται καὶ ὁ καθένας τὸ ἐξοφλεῖ μονάχος του.

Τότε τὸ ἐλληνικὸ ἔθνος δὲν γονάτισε φοβισμένο. Μὰ ὅπως κάθε φορὰ στάθηκε ὀρθομέτωπο στὴς ἱστορίας τὸ διάσελο καὶ ἀπέδειξε με τὸν καλύτερο τρόπο τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν πατρίδα, μιὰ ἀγάπη χωρὶς ὅρια, ἀφοῦ θέτει τὴν καθολικότητα τῆς ὑπαρξῆς του στὴν υπηρεσία τῆς Πατρίδας. Μιὰ ἀγάπη ἡ ὁποία φτάνει στὴν περιφρόνηση τοῦ θανάτου καὶ στὴν ἀνάδειξη ἐνὸς ἡρωισμοῦ τὸν ὁποῖο δὲν εἶχε δεῖ μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ σύγχρονος κόσμος. Καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἐστρεψε τὰ μάτια του καὶ ἐξέφρασε κατὰπληκτος τὸν θαυμασμό του, παρακολουθώντας τοὺς θριάμβους ἐνὸς μικροῦ ἔθνους ἐνάντια σε μιὰ μεγάλη δύναμη καὶ αὐτὸ γιὰτί ὅλοι γινώριζαν καὶ γινώρίζουν ὅτι ὁ πόλεμος, θέλει θάρρος, θέλει στήθια καὶ χέρια ἀρματωμένα, θέλει καρδιές πὺν νὰ βαστούν τὸν πόνο καὶ νὰ ἀντέχουν στὴ συμφορὰ. θέλει ἀνθρώπους δυνατούς, πὺν νὰ μποροῦν νὰ ξαναχτίζουν ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὅ,τι τοὺς γκρέμισε καὶ ρήμαξε μπροστὰ τοὺς. θέλει ἀποφασιστικότητα, γιὰ τὴν μετατροπὴ του σε ὀλοκαύτωμα, γιὰ τὴν διατήρηση ἐλευθέρων τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων του.

Γιὰτί ὅπως λέγει ὁ ποιητής:

«Κι ἐδὼ κανεῖς δε γέρνει στὸν κόρφο τοῦ θανάτου,

μὰ καρτερὰ καθένας ν' ἀκούσει τ' ὄνομά του

καὶ τρέχει καβαλάρης καὶ φεύγει πεζοδρόμος.

Δὲν εἶν' ἐδὼ τοῦ Χάρου, μὴδέ τοῦ τάφου ὁ τρόμος»

(Κ. Παλαμάς, Η χώρα που δεν πεθαίνει)

Η 28η Οκτωβρίου 1940 αποτελεί έναν καινούργιο σταθμό στην ιστορία της πολυβασανισμένης μας πατρίδας, της τρισένδοξης Ελλάδας μας. Την ημέρα εκείνη ξεκίνησε μια νέα περίοδος ηρωισμού και θυσίας της Ελληνικής φυλής, για τη διατήρηση της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας της. Με την σκέπη της Μεγαλόχαρης της Παναγίας μας, σκαρφάλωσαν αετοπατώντας στις χιονοσκεπαστες, απόκρημνες και απρόσιτες βορειοηπειρωτικές βουνοκορφές, αφήνοντας με ανοικτό το στόμα φίλους και εχθρούς. Λαμπρότατη τότε δόξα στεφάνωσε την πατρίδα μας, η οποία παρά τις δυσκολίες συνεχίζει να σκεπάζει με δάφνες την Ελλάδα.

Σήμερα «οί καιροί οὐ μενετοί». Σύννεφα μαζεύονται πάνω από την Πατρίδα μας και κάποιοι, ως τα θηρία της Αποκαλύψεως, άνοιξαν τα στόματα και κροταλίζουν τα δόντια τους, θέλοντας να τρομάξουν την μικρή αυτή χώρα, προβάλλοντας τη μεγάλη δύναμή τους, όμως ξέχασαν ή δεν κατάλαβαν ότι οι Έλληνες με τα θαυμαστά κατορθώματά τους απέδειξαν πως στον αγώνα για την ελευθερία υπέρ βωμών και εστιών, νικούν όχι τα σίδερα και οι αριθμοί, αλλά η καρδιά και το θάρρος.

Και όπως λέγει ο ποιητής για την ακατάλυτη φύτρα των Ελλήνων:

«Δεν χάνομαι στα Τάρταρα,

Μοναχά ξαποσταίνω,

Στην ζωή ξαναφαίνομαι

Και λαούς ανασταίνω!»

(Κ. Παλαμάς, Ο Διγενής και ο Χάρωντας).

Σε όλους αυτούς, που τότε αγωνίστηκαν πολεμώντας και θυσιάστηκαν για την ελευθερία και το καλό της πατρίδας, ας στρέψουμε τούτη την ώρα τη σκέψη μας και ας τους προσφέρουμε σαν ελάχιστο φόρο τιμής τον θαυμασμό και την ευγνωμοσύνη μας και να τους διαβεβαιώσουμε, πώς στις δύσκολες στιγμές της πατρίδας μας, το παράδειγμά τους θα μας καθοδηγεί και θα χαλυβδώνει τη θέλησή μας, ώστε να καταστήσουμε άξιοι συνεχιστές των λαμπρών και δοξασμένων αγώνων των παιδιών του σαράντα».

Ἡ ἑορτὴ ἐπεσφραγίσθη μέ πατριωτικὰ ᾠσματα καί τόν Ἑθνικόν μας Ὑμνον, ὑπό τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας